

Daniels Bog - Nummer Femogtyve

Åbenbaringen af Babylons fald: Et profetisk afsnit fra Nebukadnezar til Belsazzar

Jeff Pippenger
2023-12-20

Belsazzars fald i kapitel fem var blevet forebilledligt antydnet ved Nebukadnezars fald i kapitel fire.

„Til Babylons sidste hersker var der, som forebilledligt til dens første, kommet den guddommelige Vægters dom: ‘O konge, ... til dig er det talt; riget er taget fra dig.’ Daniel 4:31.“ Prophets and Kings, 533.

Nebukadnezar repræsenterer begyndelsen og Belsazzar enden på det rige, der herskede i halvfjerds år, og således symboliserede herredømmet for jordens dyr i Åbenbaringen kapitel tretten (De Forenede Stater), som skulle herske i den tid, da Tyrus' skøge (pavedømmet) var glemt.

Og det skal ske på den dag, at Tyrus skal være glemt i halvfjerds år, efter én konges dage; ved enden af halvfjerds år skal det gå Tyrus som skøgen i sangen. Esajas 23:15.

Nebukadnezar repræsenterer derfor begyndelsen på Amerikas Forenede Stater, og Belsazzar repræsenterer enden på Amerikas Forenede Stater. Nebukadnezar repræsenterer begyndelsen på det republikanske horn og begyndelsen på det protestantiske horn. Belsazzar repræsenterer afslutningen på det republikanske og det protestantiske horn.

Dommen, som blev bragt over Nebukadnezar, var „syv tider“. Beretningen om Nebukadnezars liv som et dyr i to tusind fem hundrede og tyve dage blev anvendt af William Miller i hans forståelse af de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve, skønt han ikke behandlede de to tusind fem hundrede og tyve, som symboliseres i dommen over Belsazzar.

Og dette er den skrift, som blev skrevet: MENE, MENE, TEKEL, UFARSIN. Og dette er tydningen af ordene: MENE; Gud har talt dit kongeriges dage og gjort ende på det. TEKEL; du er vejret på vægtskålene og fundet for let. PERES; dit kongerige er delt og givet til mederne og perserne. Daniel 5:25–28.

Ud over den fortolkning, Daniel tillagde den gådefulde håndskrift på væggen, repræsenterer ordene „mene“ og „tekel“ et vægtmål, og disse ord repræsenterer også en bestemt møntværdi (2 Mosebog 30,13; Ezekiel 45,12). En „mene“ er halvtreds sekel, eller ét tusind gera. „Mene, mene“ svarer derfor til to tusind gera. En „tekel“ er tyve gera. Derfor svarer „mene, mene, tekel“ til to tusind og tyve gera. „Upharsin“ betyder „at dele“ og betyder derfor en halv „mene“ og repræsenterer fem hundrede gera. Tilsammen repræsenterer de summen af to tusind fem hundrede og tyve.

Søster Whites sidste henvisning angiver, at Belsazzar blev forudskikket ved Nebukadnezar, men mere specifikt understregede hun deres fælles dom, og begge domme fremstilles som et symbol på de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve. Der er nogle få udtryk, som Skrifterne benytter for at

fremstille de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve. Jeremias fremstiller det som Guds harme.

Hvorledes har Herren i sin vrede dækket Zions datter med en sky og kastet Israels herlighed fra himlen ned på jorden og ikke kommet sin fodskammel i hu på sin vredes dag! Herren har opslugt alle Jakobs boliger og ikke skånet; i sin harme har han nedrevet Judas datters fæstninger; han har styrtet dem til jorden; han har vanhelliget riget og dets fyrster. I sin glødende vrede har han afhugget hele Israels horn; han har draget sin højre hånd tilbage for fjenden, og han brændte imod Jakob som en luende ild, der fortærer rundt omkring. Han har spændt sin bue som en fjende; han stod med sin højre hånd som en modstander og dræbte alt, hvad der var en lyst for øjet, i Zions datters telt; han udgød sin harme som ild. Herren var som en fjende; han har opslugt Israel, han har opslugt alle hendes paladser; han har ødelagt hendes fæstninger og forøget sorg og klage hos Judas datter. Og han har voldeligt borttaget sit tabernakel, som var det en havehytte; han har ødelagt sine forsamlingssteder; Herren har ladet højtid og sabbat blive glemt i Zion og har i sin vredes fortørnelse foragtet konge og præst. Herren har forkastet sit alter, han har væmmedes ved sin helligdom; han har overgivet hendes paladseres mure i fjendens hånd; de har opløftet deres røst i Herrens hus som på en højtidelig festdag. Herren har besluttet at ødelægge muren om Zions datter; han har udspændt målesnoren, han har ikke trukket sin hånd tilbage fra at ødelægge; derfor lod han forværk og mur jamre; sammen vansmægtede de. Klagesangene 2:1–8.

Herrens vrede fremstilles som «hans vredes harme», og hans vrede ble fullbyrdet over både det nordlige riket og det sørlige riket i Israel. Derfor identificerer Daniels bok en «første» og en «siste» harme. Jeremia omtaler en «snor» som Herren «har spent ut», da han lot sin vrede ramme sitt utvalgte folk. Den snoren omtales også i Andre Kongebok.

Og Herren talte ved sine tjenere profeterne og sagde: Fordi Manasse, Judas konge, har gjort disse vederstyggeligheter og handlet mere gudløst end alt det, amoritterne gjorde, som var før ham, og også har fået Juda til at synde med sine afguder, derfor siger Herren, Israels Gud, således: Se, jeg bringer en sådan ulykke over Jerusalem og Juda, at det skal ringe for begge ører på enhver, som hører om den. Og jeg vil udspænde Samarias målesnor over Jerusalem og Akabs hus' lodsno; og jeg vil tørre Jerusalem af, som en mand tørrer et fad af, tørrer det af og vender det om. Og jeg vil forkaste resten af min arv og give dem i deres fjenders hånd, og de skal blive til rov og bytte for alle deres fjender. 2 Kong. 21:10–14.

Guds vredes „målesnor“, som er Moses' „syv tider“, blev først udstrakt over det nordlige rige (Ahabs hus) og dernæst over Juda. Et andet bibelsk udtryk for de „syv tider“, som er afledt af Tredje Mosebog 26, er udtrykket „spredt“.

Da vil også jeg vandre imod jer i vrede; og jeg, ja jeg, vil tugte jer syvfold for jeres synder. Og I skal æde jeres sønners kød, og jeres døtres kød skal I æde. Og jeg vil ødelægge jeres offerhøje og nedhugge jeres billeder og kaste jeres døde legemer oven på jeres afguders døde legemer, og min sjæl skal væmmes ved jer. Og jeg vil lægge jeres byer øde og gøre jeres helligdomme til en ødemark, og jeg vil ikke indånde duften af jeres vellugtende ofre. Og jeg vil gøre landet til en ødemark; og jeres fjender, som bor deri, skal forfærdes over det. Og jeg vil sprede jer blandt hedningefolkene og drage et sværd efter jer; og jeres land skal være en ødemark, og jeres byer ligge øde. Da skal landet nyde sine sabbater, så længe det ligger øde, og

I er i jeres fjenders land; da skal landet hvile og nyde sine sabbater. Så længe det ligger øde, skal det hvile, fordi det ikke fik hvile på jeres sabbater, da I boede derpå. Tredje Mosebog 26:28–35.

Spredningen blandt hedningerne blev opfyldt for Daniel, da han blev ført som slave til Babylon ved Jojakims bortførelse. Mens Daniel da var i „fjendernes land“, hvilede landet og nød „sine sabbater“. Anden Krønikebog oplyser os om, at tidsrummet var Jeremias' halvfjerds år, som Daniel kom til at erkende i kapitel ni.

Og dem, som var undsluppet sværdet, bortførte han til Babylon; dér var de tjenere for ham og hans sønner indtil Perserrikets herredømme, for at Herrens ord ved Jeremias' mund skulle opfyldes, indtil landet havde nydt sine sabbater; så længe det lå øde, holdt det sabbat, indtil halvfjerds år var fuldendt. Men i Perserkongen Kyros' første regeringsår, for at Herrens ord, talt ved Jeremias' mund, skulle fuldbyrdes, vakte Herren Perserkongen Kyros' ånd, så han lod udråbe gennem hele sit rige og også lod det nedskrive, således: Så siger Kyros, Persiens konge: Alle jordens riger har Herren, himlens Gud, givet mig, og han har pålagt mig at bygge ham et hus i Jerusalem, som ligger i Juda. Hvem iblandt jer hører til hans folk? Herren hans Gud være med ham, og han drage derop. 2 Krønikebog 36:20–23.

Udtrykket „spredning“ er et symbol på de „syv tider“. Dommen over Nebukadnezar med „syv tider“, hvor han levede som et dyr, var et forbillede på dommen over Belsazzar, sådan som den blev fremstillet ved de mystiske ord på væggen: „mene, mene, tekel ufarsin“. Belsazzars dom blev fremstillet ved håndskriften, som svarede til to tusind fem hundrede og tyve, det samme antal dage, som Nebukadnezar levede som et dyr, og det samme antal år, der er repræsenteret ved de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve.

Belshazzars dom, som blev forudskygget ved Nebukadnezars dom, blev symbolsk fremstillet ved de „syv tider“, og begge disse domme fremstillede et „Babylons fald“, som er symbolet på den anden engels budskab. Babylons første fald var, da Nimrods tårn blev styrtet omkuld.

Og hele jorden havde ét sprog og én tale. Og det skete, da de drog fra øst, at de fandt en slette i Sinears land; og de bosatte sig dér. Og de sagde til hinanden: Kom, lad os stryge tegl og brænde dem godt. Og de havde tegl for sten, og de havde jordbeg for mørtel. Og de sagde: Kom, lad os bygge os en by og et tårn, hvis top når op til himmelen; og lad os gøre os et navn, for at vi ikke skal blive spredt ud over hele jordens flade. Og Herren steg ned for at se byen og tårnet, som menneskenes børn byggede. Og Herren sagde: Se, de er ét folk, og de har alle ét sprog; og dette er, hvad de er begyndt at gøre; og nu vil intet blive dem umuligt, som de sætter sig for at gøre. Kom, lad os stige derned og dér forvirre deres sprog, så de ikke forstår hinandens tale. Så spredte Herren dem derfra ud over hele jordens flade; og de holdt op med at bygge på byen. 1 Mosebog 11:1–8.

Ved Babels dom, som var Nimrods dom, „spredte“ Herren Nimrods oprørere ud over „hele jordens flade“. Nimrod og hans medskyldige vidste, at deres oprør ville føre til, at de blev spredt, for de havde sagt, at motivet for at bygge tårnet og byen var at „gøre os et navn, for at vi ikke skal spredes ud over hele jordens flade“.

Et „navn“ er profetisk et symbol på karakter. Den karakter, som Nimrod og hans medsamsvorne grundlagde, repræsenteres ved deres gerninger; thi på frugterne skal I kende karakteren. Frugten af Nimrods oprør, og derfor symbolet på hans karakter, var opførelsen af tårnet og byen. Et „tårn“ er et symbol på en kirke, og en „by“ er et symbol på en stat. Navnet på Nimrods oprørere, som repræsenterer deres karakter, var foreningen af kirke og stat, hvilket også symbolsk fremstilles som dyrets billede.

Afsnittet, der identificerer Babels fald, har udtrykket »velan« gentaget tre gange. Den tredje gang er, når Gud bringer dommen ved at forvirre deres sprog og sprede dem ud over jorden. Den første »velan« var forberedelsen til den anden »velan«, da de byggede deres by og tårn. Da de havde fuldført deres værk i løbet af historien, der knytter sig til det andet udtryk »velan«, steg Gud ned for synligt at undersøge deres oprør. Den tredje »velan« var dom, og den anden »velan« var en visuel prøve. Den første »velan« repræsenterer deres første fiasko, og profetisk identificerer den måde, hvorpå »velan« udtrykkes tre gange, den evige evangeliums tretrins-prøveproces. Der er meget mere information i vidnesbyrdet om Nimrods oprør og fald, men vi påpeger blot, at den første gang Babylon (Babel) faldt, identificeres symbolet »syv tider«, som repræsenteret ved »adspredelsen«. Nimrods dom blev repræsenteret ved en adspredelse, Nebukadnezars ved »syv tider« og Belshazzars ved »to tusind fem hundrede og tyve«.

Alfa og Omegas signatur identificerer, at den profetiske linje, som repræsenteres af kapitel fire og fem, er sildigregnsbudskabet fra den anden engel og Midnatsråbet. Linjen begynder med Babylons fald, repræsenteret ved Nebukadnezar, hvilket identificerer 1798, da det åndelige Babylon (pavedømmet) faldt første gang. Dernæst, ved linjens ende, falder Belsazzars Babylon, hvilket markerer begyndelsen på det progressive fald af det åndelige Babylon (atter pavedømmet), begyndende ved søndagslovskrisen. Der er to vidner om Babylons fald ved linjens begyndelse og to vidner ved enden. Profetisk logik erkender signaturen af den store Begyndelse og Ende, samtidig med at den ser emnet om Babylons fald bevidnet af fire vidner i den linje, som repræsenteres af Daniels kapitel fire og fem.

I typologiens og antitypens forhold mellem Nebukadnezar og Belsazzar, når dette bringes i overensstemmelse med de sidste dage, finder vi jorddyret i dets lammeligende tilstand repræsenteret ved Nebukadnezar, og dernæst, når det taler som en drage, ser vi Belsazzar. Vi ser i det profetiske forhold det republikanske horn ledet af De Forenede Staters forfatning repræsenteret ved Nebukadnezar, og omstyrtelsen af forfatningen repræsenteret ved Belsazzar. Vi vil også se Nebukadnezar som en klog jomfru og Belsazzar som en dåreagtig jomfru.

Vi vil fortsætte vor behandling af Daniels bog, kapitel fire og fem, i den næste artikel.

“Belsazzar havde fået mange anledninger til at kende og gøre Guds vilje. Han havde set sin bedstefader Nebukadnezar forvist fra menneskers selskab. Han havde set den forstand, som den stolte monark pralede af, blive taget fra ham af den Ene, som havde givet den. Han havde set kongen drevet bort fra sit rige og gjort til markens dyrs fælle. Men Belsazzars kærlighed til fornøjelser og selvforherligelse udviskede de lærdomme, som han aldrig burde have glemt; og han begik synder, der lignede dem, som bragte Nebukadnezar åbenbare domshandlinger. Han ødslede de anledninger bort, der i nåde var givet ham, og forsømte at benytte de muligheder,

der lå inden for hans rækkevidde, til at blive fortrolig med sandheden. ‘Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?’ var et spørgsmål, som den store, men tåbelige konge gik ligegyldigt forbi.”

“Dette er faren ved nutidens tankeløse, hensynsløse ungdom. Guds hånd vil vække synderen, sådan som den gjorde med Belsazzar, men for mange vil det være for sent at omvende sig.

Babylons hersker havde rigdom og ære, og i sin hovmodige selvhengivelse havde han ophøjet sig mod himlens og jordens Gud. Han havde stolet på sin egen arm uden at antage, at nogen ville vove at sige: »Hvorfor gør du dette?« Men da den gådefulde hånd tegnede bogstaver på væggen i hans palads, blev Belsazzar grebet af ærefrygt og tav. På et øjeblik blev han fuldstændig berøvet sin styrke og ydmyget som et barn. Han indså, at han var prisgivet en, som var større end Belsazzar. Han havde gjort nar af hellige ting. Nu blev hans samvittighed vækket. Han indså, at han havde haft det privilegium at kende og gøre Guds vilje. Hans bedstefars historie trådte lige så levende frem for ham som skriften på væggen.” Bible Echo, 25. april 1898.